

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/75/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4123204663
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Konštiaková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2026:4123204663.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Konštiakovej a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD., v spore žalobcu: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. E. XXX, XXX XX F. D. E., proti žalovanej: G. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. E. XXX, XXX XX F. D. E., zastúpená JUDr. Martinom Gancznerom, advokátom, so sídlom Tajovského 6, Nové Zámky, IČO: 42 117 097, o nadmerný chov psov, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nitra č.k. 12C/46/2023-380 zo dňa 9. júna 2025, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ako aj naň nadväzujúci výrok III. m e n í tak, že žalobu z a m i e t a .

Žalovanej p r i z n á v a proti žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške ktorého nároku rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zdržať sa nad mieru primeranú pomerom šírenia hluku a pachu pochádzajúceho z chovu psov, ktorý preniká z nehnuteľností vo vlastníctve žalovanej - parcely registra "C" parcely č. 180/4, 180/1, 180/2, 184/10, 176, 179, 178 a 186, ako aj z rodinného domu súp. č. XXX a jeho príslušenstvách nachádzajúceho sa na parc. č. 180/1, zapísaných na liste vlastníctva č. XXX, obec F. D. E., katastrálne územie C. D. E., na pozemok - parcely registra "C" parcely č. 184/5, zapísaných na LV č. XXXX, obec F. D. E., katastrálne územie C. D. E., parcely registra "C" parc.č. 181, 182, s domom súp.č. XXX na parc.č. 181, parcelu registra "E" parc.č. 273, zapísané na LV č. XXXX, obec F. D. E., katastrálne územie C. D. E.. Vo zvyšnej časti konanie zastavil a o náhrade trov konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil poukazom na § 123, § 126 ods. 1, § 127 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, ako aj § 144, § 145 ods. 1, 2, § 146 ods. 1 CSP.

2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou po pripustení zmeny petitu žaloby domáhal, aby súd rozhodol, že I. Žalovaná je povinná zdržať sa a zamedziť šíreniu pachu a hluku vyplývajúceho z jej nadmerného chovu psov nad mieru primeranú pomerom podľa § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka z nehnuteľností vo vlastníctve žalovanej - parcely č. 180/4, 180/1, 180/2, 184/10, 176, 179, 178 a 186, ako aj z rodinného domu súp. č. XXX a jeho príslušenstvách na pozemku č. 180/1, zapísaných na liste vlastníctva č. XXX, vedeným Správou katastra Nitra, pre obec F. D. E. a katastrálne územie C. D. E., ktorý je produkovaný týmto nadmerným chovom psov na týchto nehnuteľnostiach. II. Súd ukladá podľa § 5 Občianskeho zákonníka žalovanej povinnosť obnoviť pôvodný stav na nehnuteľnostiach podľa bodu B./, ktorý bol bez emisií hluku a zápachu z chovu psov žalovanej nad mieru obvyklú primeraným pomerom. III. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu

nemajetkovej ujmy vo výške 10. 000 eur do 10 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. IV. Žalobcovi sa priznáva proti žalovanej náhrada trov konania v plnej výške. Žalobu odôvodnil tým, že žalovaná chová vo svojom rodinnom dome, ktorý je v jeho susedstve nadmerný a nekontrolovaný chov psov cca 30-40, je to odhad. Psov nekontrolovane množí a následne predáva, od roku 2014 trvajú susedské spory, obťažuje hlukom, zavíjaním, štekaním, kvílením psov aj v noci. Ako sused býva v susednej nehnuteľnosti v tesnej blízkosti sám. Žalovaná odmieta akékoľvek štátne úrady a inštitúcie. Ďalej doplnil, že žalovaná chová psov typu Barzoj a francúzsky buldoček.

3. Žalovaná sa k podanej žalobe vyjadrila písomne, uviedla, že s podanou žalobou nesúhlasí, chová 4 psov, sú riadne zaevidovaní, začipovaní, vakcinovaní, neštekajú, nepáchnu, sú tiché. Psy nepredáva, odmieta ukončiť chov psov, neodovzdá ich do útulku, má právo chovať zvieratá, emisie a imisie žalobca nad mieru primeranú pomerom nedokázal, na nemajetkovú ujmu nemá žiadny nárok, žalobca robí hluk, hrá mu hlasná hudba, ustavične sa vozí na malotraktore, kosačke, prenáša úle, na jej pozemkoch vytrhal stromy bagrom.

4. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom rozhodol dňa 15.05.2024 č.k. 12C/46/2023-187 tak, že žalobu zamietol a žalovanej náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal. Proti uvedenému rozsudku podal žalobca odvolanie a Krajský súd v Nitre uznesením č.k. 8Co/53/2024-256 zo dňa 03.12.2024 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalobca na pojednávaní uviedol, že došlo k zmene ohľadne vlastníckych práv, zostal vlastníkom parc. č. 184/5 zast. plocha a nádvorie o výmere 203 m². Je to dvor, ktorý prislúcha k rodinnému domu. Ostatné nehnuteľnosti, ktorých bol vlastníkom, boli prevedené darovacou zmluvou na sestru A. I. v apríli 2024. Má zapísané vecné bremeno, právo doživotného bývania v uvedených nehnuteľnostiach, nehnuteľnosti užíva tak ako keď bol ich vlastníkom. Žalovaná je jeho suseda. Z jej strany dochádza k obťažovaniu pre nadmerný a nekontrolovaný chov psov. Obťažovanie z jej strany je neznesiteľné, je nadmerné, dochádza k prenikaniu imisií, hluku, štekanie, kvílenie, zavíjanie psov. Žalovaná ich nevychováva, nekontroluje. Keď otvorí na svojom dome dvere, šíri sa smrad z jej domu zvnútra. Žalovaná nehnuteľnosť kúpila ako rodinný dom, pretvorila ho na množiareň psov, psy predáva na internete a iných verejných miestach. Nechodí k nej veterinár. Trvá to od roku 2014. Psy štekajú hlavne ráno asi keď sú hladní, alebo keď žalovaná odíde. V noci spia, ráno keď sa zobúdzajú začínajú štekať, niekedy to počuť aj v noci. Pohybujú sa voľne po dvore, žalovaná tam má aj dve voliéry, ale málokedy tam psy zatvára. Chová dve plemená buldočky a chrtov. Hlavne tie chrtov dosť zavíjajú, sú tam dospelé jedince aj šteňatá, ich počet je rôzny 20-30 ks. Psy sú aj vo vnútri v dome. Aj keď štekajú v dome, aj to počuť. Aj keď je on vo svojom dome vo vnútri, počuje ich štekať. Nie je to v takej intenzite ako keď je vonku, ale počuť to. Napr. aj nad ránom. Izby, ktoré sú od jej strany, tie ani neužíva. Zvnútra z domu žalovanej sa šíri smrad, je to zo psov. Každé plemeno má v jednej izbe, po skupinách ich vypúšťa von. Väčšinou sú psy vo vnútri v jej dome. Vypúšťa ich von po skupinkách asi 2 krát za deň. Je cez deň v práci, ale po práci je doma, aj cez víkendy, trvale tu býva. Túto situáciu rieši od r. 2014, na rôznych inštitúciách. Žalovaná marila konania. V minulosti psy voľne prebehovali aj na jeho pozemok. V súčasnosti už nie, vybudoval betónový plot. Keď boli deti malé, tak sa psov báli, boli vystrašené. Psy štekajú, asi sú hladné, dáva im málo jesť. Na jej dvore behajú na odpadkoch. Rovnaké problémy s chovom psov mala žalovaná aj v obci J. a počul, že aj v D.. Cez leto je celý deň vonku, musí počúvať štekot medzi psami, keď ich vypustí, alebo keď sú sami. Navrhol obhliadku nehnuteľnosti, navrhol domovú prehliadku žalovanej a navrhol obhliadku jej domu v susednej ulici v obci súp. č. XXX, pretože žalovaná je schopná, ak bude daný termín obhliadky, premiestniť psov do tejto nehnuteľnosti. Odpadky na dvor žalovanej neprehadzuje, kameru zapína až vtedy, keď už psy štekajú, neprovokuje ich. Štekanie psov je nepríjemné. Pri jej plote sa nezdržiava, len vtedy, keď má nejaké námietky, napr. keď žalovaná hádže výkaly do smetného koša na komunálny odpad. Je z toho smrad. Nedráždi psov fľašou, je to výmysel. Žalovaná odvádza pozornosť od predmetu sporu, sú to dôsledky komunikácie, nepostrekoval jej auto, ale burinu pri plote. Do smetiaku pozeral preto, lebo žalovaná hádže výkaly do smetí. Má malý traktor, používa ho na prenášanie materiálu. Má včely, je registrovaný SHR.

6. Žalovaná na pojednávaní uviedla, že býva na konci ulice za kostolom, žalobca býva tiež na konci ulice, dom má do L-ka, vo svojich nehnuteľnostiach rodinný dom súp. č. XXX býva od r. 2013. Nehnuteľnosti kúpila, presťahovala sa sem po rozvoze z D. aj s deťmi, tie boli v tom čase ešte maloleté. Vzďialenosť medzi jej domom a domom žalobcu je asi 40 m. Medzi pozemkami je plot, múr, postavil ho žalobca, zabral ešte 2 metre z jej pozemku. Žalobca vo svojich nehnuteľnostiach býva od r. 2014. Čo sa týka

chalupy, tá má súp. č. XXX, je vo vzdialenosti asi 500 m od týchto nehnuteľností. Má psy ruský chrt barzoj, mala ich 4, dve fenky a dva psy, jedna fenka teraz uhynula, už bola stará. Francúzske buldočky nechová. Rodinný dom má výmeru cca 180 m², dom má dva vchody, psy sa pohybujú na pozemku voľne, chodia aj do domu, má aj voliéru, tam ich zatvára, keď je to treba. Barzoj je tiché plemeno, nešteká, nereaguje ani na poštára, možno len na mačku, ani nezapácha, nemá žiadny telesný zápach, psy sú potichu. Žalobca robí schválnosti, ohovára, sťažuje sa na obci, mal záujem o jej pozemok. Psy sú evidované, začipované. Majú veterinárne knižky, sú vedené aj v Centrálnom registri. Šteňatá nepredáva. Čo sa týka hluku, psy sú tiché, neštekajú. V okolí sú viac uštekane psy. Čo sa týka zápachu, ten nemá byť z čoho, psy nemajú telesný zápach, zdržujú sa v zadnej časti za domom. Čo sa týka exkrementov, chodia dozadu, to sa uprace, pohrabe. Zápachom, ani hlukom žalobcu neobťažuje. Následne žalovaná uviedla, že namieta tvrdenia žalobcu, že nadmieru obťažuje žalobcu pachom a imisiami, počet psov, že má množiareň, nemá živnostenský list, venuje sa niečomu inému. Nie je pravda, že psom nedáva jesť. Nemá šteňatá. Psy nie sú hladné. Ani sa nepohybujú na smetiach, vlastní len 3 psy. Chodí s nimi k veterinárovi. Zdržuje sa u nej viac psov. Povedala by to tak, že sú u nej na návšteve. Ak má majiteľ nejaké problémy, tak si psa u nej uschová a potom idú domov. Nebude uvádzať mená majiteľov psov, pretože žalobca je prenasledovateľ. Neprevádzkuje útulok, ani hotel pre psov, nie je chovateľka, psy nepredáva, je len držiteľka psov. Žalobca natáča z toho istého miesta, za chvíľu psy stíchnu, vypína hudbu, je tam aj jedno 17 minútové video, tam nie je počuť štekot psov, predtým ako toto video začalo, jej žalobca nadával. Sú tam aj ďalšie videá, na ktorých žalobca prichádza, úmyselne dráždi psov, ide k plotu, psy sú celý deň ticho, žalobca spraví video, potom to vypne. Prehadzuje jej na dvor plasty, papiere, musí to zbierať, dvor má uprataný. Žalobca klame, dráždi zvieratá, ruší malotraktorom, robí s úľmi. Sem tam psy reagujú na podnety, napr. na auto, je tam aj stavba. Žalobca robí schválnosti, toto nie je objektívne. Žalobca sa stále zdržiava pri plote, robí schválnosti, konflikty sú medzi nimi, ohľadne auta, ohľadne parkovania, motá sa okolo jej pozemku a plota, nazeral do smetných košov.

7. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie výsluchom strán sporu, oboznámením sa s obsahom spisu a zistil tento skutkový a právny stav, v rámci ktorého ustálil, že žalobca bol v čase podania žaloby a začatia konania výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, nachádzajúcich sa v katastrálnom území C. D. E., obec F. D. E., K. D., a to parcely registra "C" parc.č. č. 184/5 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 203m², parc.č. 181 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 183 m², parc.č. 182 ostatná plocha o výmere 255m², parcely registra "E " parc.č. 273 trvalý trávny porast o výmere 7552m² s rodinný domom súp. č. XXX na pozemku parc.č. 181. V priebehu konania došlo k zmene ohľadne vlastníctva nehnuteľností, v súčasnosti je žalobca výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, nachádzajúcich sa v katastrálnom území C. D. E., obec F. D. E., K. D., a to parcely registra "C" parc. č. č. 184/5 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 203 m², jedná sa o dvor prislúchajúci k rodinnému domu. Ostatné nehnuteľnosti žalobca previedol darovacou zmluvou na svoju sestru A. I., ktoré je evidovaná na LV č. XXXX ako ich výlučná vlastníčka s tým, že na liste vlastníctva je zapísané vecné bremeno spočívajúce v práve doživotne do svojej smrti neobmedzene užívať tieto nehnuteľnosti parc.č. 181 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 183 m², parc.č. 182 ostatná plocha o výmere 255 m², parcely registra "E " parc.č. 273 trvalý trávny porast o výmere 7552m² s rodinný domom súp. č. XXX na pozemku parc.č. 181 a mať v nich trvalý pobyt v prospech žalobcu. Žalobca nehnuteľnosti užíva cca od roku 2014. Žalovaná je výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX nachádzajúcich sa v katastrálnom území C. D. E., obec F. D. E., K. D. a to parcely registra "C" parc.č. 178 trvalý trávny porast o výmere 5309 m², parc.č. 180/1 záhrada o výmere 180/1 m², parc.č. 180/2 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 183 m², parc.č. 184/10 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 51 m², parc.č. 186 ostatná plocha o výmere 335m², parc.č. 1724/17 záhrada o výmere 1628 m², parc.č. 1724/18 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 169 m², parc.č. 1724/190 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 1812 m², parcely registra "E" parc.č. 176 ostatná plocha o výmere 450 m², parc.č. 177 ostatná plocha o výmere 399 m², parc.č. 179 trvalý trávny porast o výmere 7873 m², s rodinným domom súp. č. XXX na pozemku parc.č. 1724/190 a rodinným domom súp.č. XXX na pozemku parc.č. 180/2. Žalovaná nehnuteľnosti užíva nehnuteľnosti cca od roku 2013. Podľa vyjadrenia žalovanej sú rodinné domy žalobcu a žalovanej vzdialené od seba cca 40 metrov. Žalovaná chová psov, žalobca vo svojich vyjadreniach uvádzal počet 20 - 30 - 40 psov, bol to len jeho odhad, žalovaná uvádzala, že mala len 4 psy, teraz má už len 3 psov, pretože jeden z nich uhynul. Na prehrávaných videozáznamoch bolo vidno, že na pozemku žalovanej sa pohybuje väčší počet psov ako ňou uvádzaný počet. Žalobca podal na Slovenskú stavebnú inšpekciu, Inšpektorát Nitra podnet dňa 16.11.2021, na základe ktorého bol vykonaný na nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalovanej štátny stavený dohľad. Z odpovede Slovenskej stavebnej inšpekcie zo dňa 17.05.2022 vyplývalo, že stavba

rodinného domu súp.č. XXX je užívaná na trvalé bývanie, pri jej užívaní nebolo zistené porušenie ustanovení stavebného zákona. Stavba rodinného domu nie je udržiavaná v dobrom stavebnom stave. Starosta obce uviedol, že žalovaná v rodinnom dome býva, chová niekoľko psov, nejedná sa o chovnú stanicu. Pri obhliadke domu súp.č. XXX a príslušného dvora bolo zistené, že na pozemku sa nachádzajú 3 voliéry pre psov, avšak tieto boli prázdne. Žalovaná nesúhlasila s ohliadkou stavby. Proti vyjadreniu Slovenskej stavebnej inšpekcie podal žalobca sťažnosť zo dňa 06.07.2022, Slovenská stavebná inšpekcia sa rozhodla opätovne nariadiť výkon štátneho stavebného dohľadu spojeného s miestnou obhliadkou nehnuteľností. Z odpovede Slovenskej stavebnej inšpekcie zo dňa 26.09.2022 vyplývalo, že žalovaná nesúhlasila s ohliadkou, tá sa uskutočnila len z miestnej komunikácie, na dvore sa žiadny pes nenachádzal, nebolo počuť brechot psov, ani nebolo cítiť zápach. Vec bude odovzdaná ako podozrenie zo spáchania priestupku. Proti žalovanej bolo začaté trestné stíhanie, bola obvinená pre prečin nebezpečného prenasledovania žalobcu. Rozsudkom Okresného súdu Nitra sp.zn. 4T/8/2023 zo dňa 18.01.2024 bola žalovaná oslobodená spod obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin nebezpečného prenasledovania, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bola stíhaná. Medzi žalobcom a žalovanou dlhodobo pretrvávajú susedské spory, okrem iného je predmetom dlhoročného sporu aj sporný priebeh hranice medzi pozemkami, keď žalobca vybudoval oplotenie na parc.č. 184/5, resp. 180/4. Žalobca podal na K. F. D. E. opakovanú občiansku sťažnosť dňa 09.08.2021, týkajúcu sa žalovanej, kde uviedol, že žalovaná na svojom pozemku hromadne chová psov za účelom predaja. Narušuje susedské spolunažívanie imisiami na jeho pozemok, zápachom a hlukom, výkaly hádzajú do komunálneho odpadu, psy štekajú a zavijajú aj v noci. Žalobca podal dňa 14.03.2016 oznámenie vo veci priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého sa mala dopustiť žalovaná tým, že si na svojom pozemku neupratuje výkaly po svojich psoch, čo mu spôsobuje zápach pod jeho oknami. Žalovaná bola obcou F. D. E. listom zo dňa 03.08.2015 upozornená na porušovanie platných právnych predpisov o držaní a chove psov a bola vyzvaná, aby zabezpečila chov psov tak, aby nemohli svojvoľne opustiť chovný priestor. Obec prijala písomný podnet občana p. L., ako aj sťažnosť žalobcu zo dňa 31.07.2015. Žalovaná bola obcou F. D. E. listom zo dňa 16.11.2015 vyzvaná, aby zabránila úniku psov z jej pozemku. Žalobca podal dňa 31.07.2015 na Obec F. D. E. podnet na vykonanie štátneho stavebného dohľadu, z odpovede Okresného úradu Nitra, odbor výstavby a stavebnej politiky zo dňa 18.10.2016 vyplývalo, že žalovaná užíva rodinný dom súp.č. XXX v súlade s kolaudačným rozhodnutím, stavba nie je udržiavaná a nie je v dobrom technickom stave, žalovaná bola vyzvaná na odstránenie nedostatkov, keďže však odstránenie nedostatkov stavby nie je vo verejnom záujme, nemôže stavebný úrad vlastníčke stavby úpravy nariadiť rozhodnutím. Žalobca podal dňa 31.07.2015 na Obec F. D. E. občiansku sťažnosť proti žalovanej, pre trvalý zápach z domu súp.č. XXX a pozemku 180/2, kde prevádzkuje chov psov, dňa 24.04.2015 a 20.07.2015 psy prenikli na verejný pozemok a tiež behali po jeho pozemku parc.č. 184/5. Listom zo dňa 10.05.2022, označeným ako návrh na zmier, žalobca vyzval žalovanú na obnovenie predchádzajúceho stavu, aby žalovaná odstránila nadmerný chov psov. Dňa 24.04.2025 sa konala obhliadka, žalovaná sa jej nezúčastnila, na dvore žalovanej sa nepohyboval žiadny pes, nebolo cítiť žiadny zápach ani počuť žiadny hluk. Zo správy obce F. D. E. vyplývalo, že v obci nie je regulovaný chov psov, resp. nie je stanovený počet chovu psov. Žalovaná predkladala fotografie jej nehnuteľností, nahrávky, rovnako nahrávky predkladal aj žalobca.

8. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie ustálil, že predmetom konania bola žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal určenia povinnosti zdržať sa a zamedziť šíreniu pachu a hluku vyplývajúceho z chovu psov nehnuteľností vo vlastníctve žalovanej - parcely č. 180/4, 180/1, 180/2, 184/10, 176, 179, 178 a 186, ako aj z rodinného domu súp. č. XXX a jeho príslušenstvách na pozemku č. 180/1, zapísaných na LV č. XXX, obec F. D. E. a katastrálne územie C. D. E.. Ustanovenie § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka ukladá vlastníkovi veci zdržať sa všetkého, čím by nad mieru primeranú pomerom obťažoval iného alebo čím by vážne ohrozoval výkon jeho práv. Uvedené zákonné ustanovenie zakazuje také správanie sa vlastníka nehnuteľnosti, ktorým by iného obťažoval nad mieru primeranú pomerom alebo vážne ohrozoval výkon jeho práv. Pojmy "mieru primeranú pomerom" alebo "vážne ohrozovanie výkonu práv" vyjadrujú hornú hranicu negatívnych dôsledkov správania sa vlastníka. Ak negatívne dôsledky tohoto správania prekročia určitú hranicu, dotknutý sa môže úspešne domáhať ochrany svojich práv podľa § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Pri súdnej ochrane týchto práv súd zisťuje konkrétnu situáciu a objektívne posudzuje, či uvedená hranica bola prekročená, lebo ochranu nemožno priznať pred zásahmi, ktoré neprekračujú dovolenú mieru a sú dôsledkom bežného správania sa, ktoré sú susedia povinní navzájom trpieť, lebo je spojené s obvyklým užívaním nehnuteľnosti. Každá osoba, ktorá je nositeľom vlastníckeho práva ku konkrétnemu majetku, je zároveň zodpovedná za takú realizáciu jeho užívania, ktorou nebude nadmerne ohrozovať alebo poškodzovať práva a právom chránené záujmy

iných osôb. Predmetnou žalobou sa žalobca domáhal určenia povinnosti zdržať sa šírenia hluku a pachu pochádzajúceho z chovu psov, teda ochrany podľa § 127 OZ, aj keď došlo k zmene vlastníckych pomerov na strave žalobcu, uvedenú situáciu súd vyhodnotil tak, že žalobca je aktívne vecne legitimovaný na podanie takejto žaloby, pretože stále je vlastníkom parc. č. 184/5 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 203 m², jedná sa o dvor prislúchajúci k rodinnému domu a je oprávnený z vecného bremena spočívajúceho v práve doživotne do svojej smrti neobmedzene užívať parc.č. 181 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 183 m², parc.č. 182 ostatná plocha o výmere 255m², parcely registra "E " parc.č.

273 trvalý trávny porast o výmere 7552m² s rodinný domom súp. č. XXX na pozemku parc.č. 181 a mať v nich trvalý pobyt. Pre úspech žalobcu v konaní bolo nevyhnutné preukázať, že zo strany žalovanej v podobe pachu a hluku z chovu psov je obťažovaný nad mieru primeranú pomerom. Súd vo veci vykonal žalobcom navrhnutý dôkaz a to obhliadku podľa § 211 CSP, ktorou však nebol preukázaný ani počet psov ani plemená psov, ani hluk a zápach, žalovaná sa obhliadky nezúčastnila, neumožnila sprístupnenie jej nehnuteľností, na dotaz súdu prečo sa obhliadky nezúčastnila uviedla, že si myslela, že tá obhliadka nebude, nikoho nevidela, psy vnútri v dome spali. Uvedené skutočnosti súd považoval za účelové, robené v snahe zabrániť tomu, aby bol zistený skutočný stav. Miestnou obhliadkou však bolo zistené, že pozemky žalovanej a pozemok žalobcu, ako aj rodinný dom žalovanej a rodinný dom, ktorý žalobca užíva sú v bezprostrednej blízkosti. Zo strany žalobcu bolo preukázané nahrávkami na DVD nosičoch a USB kľúčoch, že na nehnuteľnostiach žalovanej sa pohybuje väčší počet psov, avšak presný počet sa ustáliť nepodarilo. Obhliadkou sa teda nepodaril zistiť nadmerný chov psov, ani intenzita šírenia pachu a taktiež hluku, na preukázanie týchto skutočností však svedčia iné dôkazy a to už spomínané videonahrávky, z ktorých vyplýva nadmerný hluk pochádzajúci z chovu psov, a k tomuto hluku dochádza štekáním a zavýjaním psov, okolnosti, za ktorých dochádza k hluku vyplývajú z veľkého počtu psov, psy reagujú na rôzne podnety, nie je možné, resp. z nahrávok nevyplývajú skutočnosti tvrdené žalovanou, že psy štekajú preto, lebo boli vyprovokované žalobcom. Rovnako za účelové vyjadrenia súd považoval vyjadrenia žalovanej, že vlastní len 3 psy, sama potvrdila, že sa u nej zdržuje viac psov, tvrdila, že sú u nej na návšteve, že ak má majiteľ nejaké problémy, tak si psa u nej uschová a potom idú domov, odmietla uviesť mená majiteľov psov, uviedla, že neprevádzkuje ani útulok, ani hotel pre psov, nie je chovateľka, psy nepredáva. Čo sa týka rozsahu výmery pozemkov žalovanej, ktorá vlastní viaceré parcely, súd vzhľadom na postoj žalovanej v konaní mal za to, že obmedzenie sa má týkať všetkých jej pozemkov, žalovaná neumožnila súdu riadne miestne zisťovanie a obhliadku jej pozemkov, sama zmarila náležité zisťovanie, na ktorých pozemkoch sa psy pohybujú, súd zisťoval aj pomery v obci, týkajúce sa chovu psov a zo správy obce Lúčnica nad Žitavou vyplýva, že v obci nie je regulovaný chov psov, resp. nie je stanovený počet chovu psov. Chov psov, a to aj vo väčšom rozsahu, sám o sebe nemusí predstavovať zásah do práv žalobcu, na takéto vymedzenie predmetu sporu je však potrebné miestne zisťovanie, o čo sa súd pokúsil nariadenou obhliadkou, tá však nepriniesla žiadne výsledky, jediným dôkazom svedčiacim v prospech žalobcu boli videonahrávky, z ktorých je možno vyvodit' záver o pachu, čo je samozrejme vzhľadom na vyšší počet psov a hluku, presahujúci na pozemky žalobcu, pričom nie je smerodajný stav na pozemkoch žalovanej. Domová prehliadka nebola dôvodná, postačujúca bola obhliadka na dvore strán sporu, tú sa podarilo zrealizovať len na dvore žalobcu, počet psov, ak nie je obcou alebo inak regulovaný, čo nie je ako vyplýva zo správy obce, primárne podstatný nie je. Podstatný je len dosah/vplyv chovu psov na hlučnosť a pach na pozemkoch žalobcu, pričom úlohou súdu v tomto smere nie je suplovanie činnosti iných štátnych orgánov, súvisiacich s ochranou práv zvierat. Súd pri rozhodovaní vo veci vychádzal zo zisteného skutkového stavu, vyplývajúceho z obsahu spisu a dôkazov v ňom sa nachádzajúcich. Súd dospel k záveru, že žalobca uniesol dôkazné bremeno, preukázal videonahrávkami, že žalovaná ho nad mieru primeranú pomerom obťažuje a ohrozuje výkon jeho práv týmito imisiami. Čo sa týkalo zápachu a preukázania tejto imisie nad mieru primeranú pomerom, jednalo sa o tvrdenie žalobcu, ním tvrdené zápach nevyplýval z vykonanej obhliadky, avšak tento bolo možné prirodzene predpokladať pri takom počte psov ako vyplýva z videonahrávok. Čo sa týkalo hluku, jednalo sa o tvrdenie žalobcu, ktorý na podporu svojich tvrdení predložil na DVD nosiči a USB kľúči záznamy a nahrávky, z ktorých počuť štekot psov, zavýjanie, a z uvedených nahrávok súd konštatoval, že sa jedná o obťažovanie hlukom nad mieru primeranú pomerom. Na preukázanie hluku žalobca súdu predložil zvukové nahrávky, ktorými preukazoval hluk zo psov, súd opätovne takýto dôkaz prehodnotil a dospel k názoru, že je postačujúci k tomu, aby bolo možné konštatovať, že žalovaná nad mieru primeranú pomerom obťažuje hlukom žalobcu, bez toho aby bolo k tomu potrebné aj odborné vyjadrenie - napr. protokol o meraní hluku, keď by zo zistených výsledkov meraní hluku bolo možné prípadne konštatovať prekročenie prípustných hodnôt. Na podporu týchto tvrdení súd poukázal na výpoveď svedka M. N., ktorý vypovedal v rámci začatého trestného stíhania, že z domu žalovanej bolo počuť vo dne v noci štekánie, a teda že sa jedná o obťažovanie nad mieru primeranú pomerom. Hlukom

sa rozumie nežiaduci a rušivý zvuk, z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalovaná chová na svojom pozemku väčší počet psov, jej vyjadrenie, že chová len troch psov súd považoval za nepravdivé a zavádzajúce, pravý opak vyplýval z nahrávok, na ktorých bolo vidno oveľa väčší počet psov, pohybujúcich sa na nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalovanej a vyjadrenia žalovanej v tom smere, že to nie sú jej psy, súd považoval za nepravdivé a nepresvedčivé. Neexistuje žiadna právna norma, ktorá by upravovala prípustnosť hladiny hluku a intenzity zápachu produkovaného psami, v obci neexistuje predpis upravujúci počet psov chovaných v obci, v danom prípade dochádza k neoprávnenému rušeniu, sama žalovaná potvrdila, že sa u nej zdržiava väčší počet psov, žalovaná chovom psov už porušila hranicu čo je dovolené a čo už nie vo vzťahu k žalobcovi - ako susedovi. Obťažovanie zápachom produkovaným psami je subjektívna záležitosť a zistiť prípustnú mieru obťažovania v prostredí, v ktorom strany sporu žijú, nebolo možné. Intenzita zápachu je závislá od ročného obdobia, počasia, čistoty okolia, starostlivosti o psy, aj keď v čase obhliadky nebolo možné konštatovať neporiadok na dvore žalovanej, z predložených fotografií jej dvora vyplývali iné okolnosti - neporiadok na dvore bolo na fotografiách vidno. Je na žalovanej, aby zvolila opatrenie, čím by mohla eliminovať hluk a zápach, aby odstránila rušivý stav a vytvorila také podmienky, ktoré jej susedské okolie nebude považovať za rušivé a obťažujúce. Čo sa týka nahrávok predložených žalobcom, žalobca tieto nahrávky uskutočnil na vlastnom pozemku, nie na pozemku žalovanej, išlo o nahrávky zvuku a obrazu psov, ktorými preukazoval intenzitu a každodennosť týchto zvukových prejavov psov, išlo o vhodný a potrebný dôkaz, spôsobilý na preukázanie žalobcom tvrdených skutočností, ktorými sa snažil preukázať každodenné obťažovanie hlukom zo psov. Nahrávaním zvukových prejavov psov (nie žalovanej) nedošlo k takému zásahu do práv žalovanej, ktorý by bol neprimeraný. Takýmto dôkazom sa preukázala frekvencia a opakovanosť obťažovania, jeho intenzita. Súd nepovažoval tieto dôkazy za nelegálne, z ktorých by nemohol vychádzať pri rozhodovaní o podanej žalobe. Čo sa týkalo dôkazov, nachádzajúcich sa v spise, tie nie sú relevantné pre daný spor napr. doklady súvisiace s vykonávaným stavebným dohľadom k stavu nehnuteľnosti žalovanej nijakým spôsobom nevypovedajú o prípadných imisiách, týkajú sa len stavu nehnuteľnosti, čo nie je predmetom tohto sporu, rovnako nie sú aktuálne dôkazy predkladané žalobcom, ktoré sú z roku z roku 2015 /sťažnosti žalobcu/, tie sú už neaktuálne, len potvrdzujú existenciu roky pretrvávajúcich susedských sporov medzi žalobcom a žalovanou, nie však to, čo bol povinný žalobca preukázať v zmysle podanej žaloby.

9. Žalobca sa pôvodne domáhal aj toho, aby súd uložil podľa § 5 Občianskeho zákonníka žalovanej povinnosť obnoviť pôvodný stav na nehnuteľnostiach podľa bodu B./, ktorý bol bez emisií hluku a zápachu z chovu psov žalovanej nad mieru obvyklú primeraným pomerom a aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur do 10 dní od právoplatnosti rozsudku. V priebehu konania na pojednávaní dňa 28.05.2025 žalobca uviedol, že trvá na podanej žalobe v jej časti, kde sa domáha, aby bola žalovanej uložená povinnosť zdržať sa a zamedziť šíreniu pachu a hluku vyplývajúceho z jej nadmerného chovu psov. Vo zvyšnej časti zobral žalobu späť. Žalovaná na pojednávaní dňa 28.05.2025 s čiastočným späťvzatím žaloby súhlasila. Preto súd s poukazom na čiastočné späťvzatie žaloby, s odkazom na ustanovenie § 145, § 146 CSP, ako aj súhlas žalovanej s čiastočným späťvzatím žaloby rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti II., tohto rozhodnutia a vo zvyšnej časti súd konanie zastavil, teda v časti týkajúcej sa uloženia povinnosti žalovanej obnoviť pôvodný stav na nehnuteľnostiach a náhrady nemajetkovej ujmy.

10. S poukazom na § 255 ods. 2, § 256 ods. 1 CSP súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo a to z nasledovných dôvodov: žalobca sa podanou žalobou domáhal troch nárokov, domáhal sa, aby súd uložil žalovanej povinnosť zdržať sa a zamedziť šíreniu pachu a hluku, vyplývajúceho z jej nadmerného chovu psov nad mieru primeranú pomerom, domáhal sa, aby súd uložil žalovanej povinnosť obnoviť pôvodný stav na nehnuteľnostiach, uplatňoval si náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur. Následne zobral žalobu sčasti späť v dvoch pôvodne uplatňovaných nárokoch a uplatňoval si len jeden nárok. Vo veci bolo rozhodnuté tak, že žalobe bolo vyhovené v jednom uplatňovanom nároku žalobcu a vo zvyšných dvoch bolo konanie zastavené pre čiastočné späťvzatie. Uvedenú procesnú situáciu súd vyhodnotil tak, že žalobca mal vo veci úspech len čiastočný, úspešný bol len v jednom svojom uplatňovanom nároku a vo zvyšných dvoch procesne zavinil zastavenie konania a zavinenie zastavenia konania je potrebné posudzovať len z procesného hľadiska a nie podľa hmotného práva, preto ak žalobca zobral žalobu späť, zásadne platí, že zavinil zastavenie konania, pričom ak vezme žalobca žalobu späť bez tohto, aby žalovaný jeho nárok uspokojil, ide vždy na strane ide vždy na strane takéhoto žalobcu o procesné zavinenie a súd toto posúdil ako jeho neúspech.

11. Proti tomuto rozsudku, vo výroku I. a III., podala odvolanie žalovaná, považujúc napadnuté rozhodnutie za nesprávne aj nepreskúmateľné pre nedostatočné odôvodnenie. Namietala, že žalobca neunesol dôkazné bremeno. Odvolacie dôvody vymedzila podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP. V prvom rade uviedla, že znenie výroku I. nie je zhodné so znením výroku I., ktorým bol zmenený petit žaloby. Súd je pritom viazaný petitom žaloby a nemôže svojvoľne upravovať petit. Taktiež vo výroku I. súd len prikázal – uložil povinnosť žalovanej, aby konala len ak, ako konať musí v zmysle Občianskeho zákonníka, v čom považovala petit žaloby a výrok za nesprávny a aj nevykonateľný. V susedských vzťahoch sa konanie začína na návrh – žalobou. Súd je pritom viazaný žalobným petitom a žalobcom navrhovaný petit žaloby tieto atribúty nespĺňa. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď dokazovanie vyhodnotil tak, že žalobca uniesol dôkazné bremeno, napriek tomu, že v predchádzajúcom rozsudku súd uviedol, že žalobca dôkazné bremeno neunesol, pričom novým dôkazom bola obhliadka zo dňa 24.04.2025, ktorá nepotvrdila tvrdenia žalobcu, práve naopak vyvrátila ich a potvrdila tvrdenia žalovanej a teda bola v neprospech žalovanej, pričom prvostupňový súd takéto zmenené hodnotenie dôkazov v neprospech žalovanej aj s novou obhliadkou náležite neodôvodnil, čím považovala napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné, čím došlo aj k porušeniu práva na spravodlivý proces. Keďže prvostupňový súd riadne neodôvodnil napadnuté rozhodnutie, neriadil sa ani záväzným názorom odvolacieho súdu. Prvostupňový súd sa neriadil záväzným právnym názorom odvolacieho súdu ani v bode 16. uznesenia odvolacieho súdu, že je potrebné prihliadnuť aj na rozsah výmery pozemkov žalovanej, ktorá vlastní viaceré parcely a zistiť, či obmedzenie sa nemá týkať len niektorých z nich. Odvolací súd tiež uviedol, že je v prvom rade potrebné miestnym zisťovaním zistiť pach a hluk, presahujúci na pozemky žalobcu a nie stav na pozemkoch žalovanej. Žiaden pach a hluk presahujúci na pozemky žalobcu miestnym zisťovaním zistený nebol a prvostupňový súd výrok napadnutého rozsudku nesprávne a bezdôvodne ustálil, že žalovaná šíri hluk a pach pochádzajúci z chovu psov zo všetkých svojich rozsiahlych pozemkov a domu, a aj z tých, na ktorých sa psy ani nenachádzajú a ani nebol produkovaný jediný dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že sa nachádzajú. To, že sa nezúčastnila obhliadky, ktorá sa mala aj podľa predvolania uskutočniť v nehnuteľnosti, užívanej žalobcom, nemôže mať vplyv na posúdenie, či z jej pozemkov sa šíri hluk a pach na nehnuteľnosti, ktoré užíva žalobca, pričom jej nehnuteľnosti bolo vidieť pri obhliadke aj od žalobcu aj z ulice. Súd prvej inštancie vychádzal z videozáznamov, ktoré predložil žalobca, avšak ignoroval vlastné zistenia z obhliadky, preto nebolo zrejmé, ako súd mohol svojvoľne podľa nahrávok ustáliť, že hladina hluku je vyššia ako primeraná pomerom bez merania odbornou spôsobilou osobou a že pach zistený, len preto, že na nezákonných videonahrávkach bolo vidno niekoľko psov. Ohľadom výpovede M. N. dodala, že táto je neaktuálna a týka sa iných nehnuteľností v obci J.. Za nesprávny názor súdu považovala, že na preukázanie nadmerného chovu psov a intenzity pachu a hluku vraj svedčia iné dôkazy a to nahrávky, z ktorých má vyplývať nadmerný hluk pochádzajúci z chovu psov a k tomuto hluku vraj dochádza štekaním a zavýjaním, pričom psy reagujú na rôzne podnety. V tejto súvislosti uviedla, že v obci nie je regulovaný chov psov, takže nadmerný chov sa ani zistiť nemohol. Pokiaľ išlo o videonahrávky, tieto nepovažovala za zákonne získaný dôkaz, pretože nimi bol monitorovaný jej životný priestor – jej obydlie, jej súkromie, ktoré podlieha ústavnoprávnej ochrane, a to bez jej súhlasu a to nielen audio nahrávaním z iného pozemku, ale aj videonahrávaním jej domu a pozemku a teda obydliu, bez jej súhlasu. Na videonahrávkach sú síce psy, ale nikde nie je 20, 30 alebo 40 psov ako tvrdí žalobca, psy občas štekajú, ale to je normálne, pričom určite hluk neprekračuje mieru primeranú pomerom na vidieku. Bývajú na dedine, kde ľudia chovajú nielen psov, ale aj hospodárske zvieratá, pričom človek, keď sa rozhodne bývať na vidieku, mal by si byť vedomý toho, že v blízkosti sa môžu nachádzať zvieratá, ktorým nemožno zavrieť ústa, aby nevydávali zvuky. V susedných nehnuteľnostiach chovajú nielen psy, ale aj kone a iné hospodárske zvieratá. Taktiež žalobca chová včely a má zvýšený výskyt včiel, ktoré štípu a nie je to príjemné, keď ich je veľa. Pokiaľ išlo o údajný pach z chovu psov, tak žiadnym dôkazom tento nebol preukázaný. Poukázala na odpoveď Slovenskej stavebnej inšpekcie, z ktorých vyplývalo, že na dvore sa žiadny pes nenachádzal, nebolo počuť brechot psov, ani nebolo cítiť zápach. Tieto správy, ktoré predložil žalobca, vyvracajú jeho tvrdenia o nadmernom chove psov, hluku a pachu z tohto chovu. Sám žalobca tiež uviedol, že psy štekajú hlavne ráno, alebo keď odíde z domu, v noci spia a že iba niekedy to počuť aj v noci, pričom aj keď sú v dome, je štekot možné počuť aj z domu. Odmietla, že takýto štekot môže prekročiť hranicu miery primeranú pomerom na dedine. Väčšinou sa zdržiava doma, pracuje z domu, a preto štekot psov musí byť minimálny. Navyiac dodala, že ak by mala toľko psov doma ako uvádzal žalobca, aj v čase vykonávania obhliadky, tieto by muselo byť počuť, nehovoriac o tom, že aj z domu by sa mal šíriť smrad, čo je absolútny nezmysel. Prvostupňový súd nejasne, nezrozumiteľne konštatoval, že obťažovanie zápachom produkovaným

psami je subjektívna záležitosť a zistiť prípustnú mieru obťažovania v prostredí nebolo možné a že intenzita zápachu je závislá od ročného obdobia, počasia, čistoty okolia, starostlivosti o psy a že aj keď v čase obhliadky nebolo možné konštatovať neporiadok na dvore žalovanej, z predložených fotografií vyplýval neporiadok. K tomuto uviedla, že občas sa stalo, že mala na dvore nejaké nepotrebné veci, ktoré potom odpratala, ale to je úplne bežné pri živote v rodinnom dome. Mala za to, že úlohou súdu je ustáliť, čo je prípustná miera obťažovania, rozhodovať na základe objektívne zisteného skutkového stavu a čo sa týkalo nahrávok, zotrvala na nezákonnom získaní, ale aj poukázala na to, že záznamy boli vyhotovené zrejme mobilom, kde mikrofón mobilu je citlivý a vyberá si silnejšie zvuky, ako napr. aj štebot vtákov, ktorý vyznel intenzívnejšie ako štekot psov. Na nahrávkach počuť hudbu, ktorú žalobca púšťal, aby psy na to reagovali. Poukázala tiež na ďalšie schválnosti zo strany žalobcu a tiež skutočnosť, že v trestnom konaní bola oslobodená spod obžaloby. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že vo výroku I. žalobu zamietol a vo výroku III. jej priznal náhradu trov konania, ako aj si uplatnila náhradu trov odvolacieho konania. Alternatívne navrhla rozsudok v napadnutých častiach zrušiť a vrátiť prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

12. K odvolaniu žalovanej zaslal písomné vyjadrenie žalobca, v ktorom uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie pokladá za správny, nakoľko správne vyjadril v prospech negatívnej žaloby, aby žalovaná mala povinnosť plniť povinnosti § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak sa ku tomu nemá podľa svojej vlastnej povinnosti a rešpektu voči povinnostiam explicitne vyjadrených v Občianskom zákonníku. Poukázal na možnosť exekúcie a to aj zhabaním hnutelných vecí. Mal za to, že podaním žaloby a pripustenými zmenami žaloby bol v žalobe popísaný predmet a to nadmerný chov psov /množiareň/ a tiež čoho sa má žalovaná zdržať podľa § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Videozáznamy boli vyhotovené legálne plne v súlade s § 12 ods. 2 Občianskeho zákonníka, až keď konanie prebiehalo, poskytol ich len do konania. Zdôraznil, že dôkazné konanie po rozhodnutí odvolacieho súdu má nové dôkazné atribúty, bolo nanovo posúdené a dôkaznou situáciou na nový rozsudok nebol dôkazný prostriedok obhliadky, ale dôkazné prostriedky videozáznamy. Dôkazné bremeno v novom rozsudku je podľa neho plne komfortné s princípom právnej istoty a súd si to riadne odôvodnil v novom rozsudku. Dôkazné videozáznamy boli preukázateľne vyhotovené z pozemku č. 185/4 vo vlastníctve žalobcu. Rozsah a intenzita nebolo potrebné objektivizovať žiadnymi meracími metódami, lebo to technicky ani nejde, ale akceptuje sa súdom všeobecné pociťovanie nepríjemnosti zvukov dotknutou osobou. Pre objektívne posúdenie intenzity a rozsahu postačuje posúdenie videozáznamom. Taktiež súd správne vyhodnotil informácie, že podobného konania sa žalovaná dopustila v minulosti aj v iných obciach. Niet sporu o tom, že medzi žalobcom a žalovanou existujú susedské spory, ale jedným z týchto atribútov sporu je aj nadmerný chov nad mieru obvyklú normálnym pomerom, a preto bolo na mieste rozhodnutie súdu proti žalovanej. Poukázal na ďalšie konflikty, ako aj skutočnosť, že súd neriešil chov a počet psov, ale riešil imisie /hluk a zápach z tohto chovu/ nad mieru obvyklú pomerom. A toto bolo preukázané video dôkazmi. Navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu.

13. V odvolacej replike žalovaná zotrvala na svojich vyjadreniach v odvolaní, ako i v celom konaní. K poukazu na § 12 ods. 2 Občianskeho zákonníka uviedla, že tieto záznamy by mala vyhotovovať osoba na oprávnená a použiť na úradné účely. Bolo evidentné, že nahrávky, z ktorých vychádzal súd pri rozhodovaní, boli vyhotovené v rozpore so zákonom o ochrane osobných údajov a Občianskym zákonníkom, pretože boli nezákonným špehovaním osoby žalovanej a jej súkromia. Nebolo pravdou tvrdenie žalobcu, že sa snaží nesprávne vysvetľovať dôkaznú situáciu a že zmarila obhliadku, ale namietala, že súd odignoroval pri rozhodovaní obhliadku a odpovede Slovenskej stavebnej inšpekcie. Trvala na tom, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno. Žalobca neustále poukazuje na nadmerný chov psov, avšak takýto pojem nie je daný právnou normou, pričom obec nemá úpravu obmedzenia chovu psov. Nebolo pravdou, že by ona vyvolávala susedské spory.

14. Žalobca v odvolacej duplike v prvom rade uviedol, že jeho súkromie žalovanej nezaujíma, rieši imisie z nadmerného chovu psov – množiarne. Žalobkyňa (?) sa snaží odpútať pozornosť, že sa súdne konanie zaoberá jej nadmerným chovom psov, pritom objektom žaloby sú imisie z chovu psov, nie samotný chov. Nesúhlasil s tým, že si § 12 ods. 2 Občianskeho zákonníka vykladá nesprávne, práve naopak vytkol, že advokát zjavne neeticky doplnil svojvoľný nezákonný výklad. Občiansky zákonník všeobecne poníma o vzťahoch medzi občanmi a nie medzi úradnými osobami, preto mal za to, že použitie dôkazných prostriedkov bolo obstarané komfortne a súladne so zákonom. Zdôraznil, že žalobkyňa (?) sa snaží maskovať právo ochrany svojho súkromia pred porušovaním zákonov na jej strane. Zotrval na to, že žiadal napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdiť.

15. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolane bolo podané stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté v jednotlivých napadnutých výrokoch, v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti (§ 363 CSP), viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal odvolanie žalovanej na nariadenom odvolacom pojednávaní (§ 385 ods. 1 CSP), pretože považoval za potrebné zopakovať dokazovanie, s následným verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ako aj naň nadväzujúci výrok III., týkajúci sa trov konania, je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, keďže neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

16. V prvom rade odvolací súd mal za to, že predmetom konania bola žaloba, ktorou sa žalobca po zmene žaloby, domáhal, aby žalovaná bola povinná zdržať sa a zamedziť šíreniu pachu a hluku, vyplývajúceho z jej nadmerného chovu psov, nad mieru primeranú pomerom podľa § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka, z nehnuteľností vo vlastníctve žalovanej – parcely č. 180/4, 180/1, 180/2, 184/10, 176, 179, 178 a 186, ako aj z rodinného domu súp. č. XXX, vedených Správou katastra Nitra, pre obec F. D. E. a katastrálne územie C. D. E., ktorý je produkovaný týmto nadmerným chovom psov na týchto nehnuteľnostiach. Zároveň sa domáhal uloženia podľa § 5 Občianskeho zákonníka žalovanej povinnosť obnoviť pôvodný stav na nehnuteľnostiach podľa bodu B/, ktorý bol bez emisií hluku a zápachu z chovu psov žalovanej nad mieru obvyklú primeraným pomerom. Tretím výrokom žalobca žiadal, aby žalovanej bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur do 10 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom rozhodol tak, že žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, o ktorom odvolací súd rozhodol uznesením č.k. 8Co/53/2024-256 zo dňa 03.12.2024 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní a novom rozhodnutí (v poradí druhom) súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovanej uložil povinnosť zdržať sa nad mieru primeranú pomerom šírenia hluku a pachu pochádzajúceho z chovu psov, ktorý preniká z nehnuteľností vo vlastníctve žalovanej – parcely registra „C“ parcely č. 180/4, 180/1, 180/2, 184/10, 176, 179, 178 a 186, ako aj z rodinného domu súp. č. XXX a jeho príslušenstvách nachádzajúceho sa na parc. č. 180/1, zapísaných na liste vlastníctva č. XXX, obec F. D. E., katastrálne územie C. D. E., na pozemok – parcela registra „C“ parcely č. 184/5, zapísaných na LV č. XXXX, obec F. D. E., katastrálne územie C. D. E., parcely registra „C“ parc. č. 181, 182, s domom súp. č. XXX na parc. č. 181, parcelu registra „E“ parc. č. 273, zapísané na LV č. XXXX, obec F. D. E., katastrálne územie C. D. E.. Druhým výrokom súd prvej inštancie vo zvyšnej časti konanie zastavil a tretím výrokom rozhodol o trovách konania tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Proti výroku I. a III. podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, namietajúc rozhodnutie nad rozsah žaloby, ako aj neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu a predkladanie nezákonných dôkazov – videonahrávok.

17. Za účelom vysporiadania sa s odvolacou argumentáciou, týkajúcou sa tvrdenia, že súd prvej inštancie vydal rozhodnutie nad rozsah žaloby, po zmene petitu, odvolací súd uvádza, že porovnaním žalovaného petitu a súdom prvej inštancie vyhláseného petitu zistil, že úprava petitu zo strany súdu prvej inštancie pozostávala z vynechania slova „a zamedziť“, ako aj vynechal „podľa § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka“, nahradil slovo „vyplývajúceho“ za slovo „pochádzajúceho“, vynechal slová „jej nadmerného“ a doplnil „ktorý preniká z nehnuteľností vo vlastníctve žalobkyne“, tieto následne určil, ako aj určil nehnuteľnosti užívané žalobcom. Z uvedeného však podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že išlo o úpravu formulácie petitu žalobcu, nakoľko zo žaloby (po jej zmene) bolo zrejmé, že sa žalobca domáhal zdržania sa a tiež zamedzenia, čo je vo svojej podstate synonymické slovo, nad mieru primeranú pomerom šírenia hluku a pachu, pochádzajúceho z chovu psov, ktorý preniká z nehnuteľností žalovanej na nehnuteľnosti užívané žalobcom (v priebehu konania došlo k zmene vlastníctva týchto nehnuteľností). Bolo potrebné vychádzať z toho, že v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. septembra 2010 sp. zn. 5Cdo/254/2009 iba súd rozhoduje o tom, ako bude formulovaný výrok jeho rozhodnutia; prípadným návrhom žalobcu na znenie výroku rozhodnutia pritom nie je viazaný a pri formulácii výroku rozhodnutia súd musí dbať, aby vyjadroval (z obsahového hľadiska) to, čoho sa žalobca žalobou skutočne domáhal. Rovnaký záver vyplýva aj z ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR (2Cdo/8/2005, a tiež 3Cdo/219/2007), v rámci ktorej je ustálené, že údaj o tom, čoho sa navrhovateľ domáha (tzv. petit), musí byť presný, určitý a zrozumiteľný, pretože súd musí presne vedieť, o čom má konať a rozhodnúť a s výnimkou v zákone stanovených prípadoch, nesmie účastníkom

prisúdiť viac, než čoho sa domáhajú, ani účastníkom priznať iné práva a uložiť im iné povinnosti, ako sú navrhované. Požiadavku, aby zo žaloby bolo zjavné, čoho sa žalobca domáha, však nemožno vykladať tak, že by žalobca bol povinný urobiť návrh znenia výroku rozsudku súdu. Ustanovenia procesného predpisu žalobcovi neukladajú formulovať návrh rozsudku, ale iba to, aby sa zo žaloby dalo zistiť, čoho sa žalobca domáha. Ak je petit presný, určitý a zrozumiteľný, súd neporuší procesný predpis, ak použitím iných výrazov vyjadrí vo svojom výroku rovnaké práva a povinnosti, ktorých sa žalobca domáha. Iba súd totiž rozhoduje o tom, ako bude formulovaný výrok jeho rozhodnutia; prípadným návrhom žalobcu na znenie výroku rozhodnutia pritom nie je viazaný. Pri formulácii výroku rozhodnutia súd samozrejme musí dbať o to, aby vyjadroval (z obsahového hľadiska) to, čoho sa žalobca žalobou domáhal. Uvedené podľa názoru odvolacieho súdu splnené bolo, preto mal za to, že súd prvej inštancie vo výroku I. rozhodol v súlade s obsahom žaloby, ktorou sa žalobca vo svojej podstate domáhal zdržania sa nad mieru primeranú pomerom šírenia hluku a pachu pochádzajúceho z chovu psov, ktorý preniká z nehnuteľností vo vlastníctve žalovanej na nehnuteľnosti užívané žalobcom, teda predmetnú odvolaciu námietku odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

18. Pred tým, ako odvolací súd pristúpil k vysporiadaniu sa s ďalšími odvolacími námietkami, týkajúcimi sa zistenia skutkového stavu a vykonaného dokazovania, v rámci ktorého bola namietaná nezákonnosť dôkazu, v prvom rade poukazuje na už ním uvedené východiská k predmetu sporu a to v tom rozsahu, že ustanovenie § 123 Občianskeho zákonníka ponúka neúplný výpočet najzakladanejších práv vlastníka, pričom však platí, že vlastník môže svoje vlastnícke právo fakticky i právne realizovať aj iným spôsobom, ak tento nie je všeobecne záväzným právnym predpisom zakázaný (čl. 2 ods. 3 Ústavy SR). Naproti tomu ustanovenie § 127 Občianskeho zákonníka predstavuje zákonné obmedzenie vlastníckeho práva alebo práv, ktoré sa priamo odvíjajú od vlastníctva a súbor týchto pravidiel správania sa v teórii i praxi označuje ako tzv. susedské práva. Ide o konkretizáciu všeobecnej zásady občianskeho práva zakotvenej v § 3. Obmedzenie práv vlastníkov je vzájomné a zároveň prospešné viacerým vlastníkom. Aj ostatní vlastníci sa musia podriadiť tomuto ustanoveniu tak, aby pri výkone práv vlastníkov nebol ktorýkoľvek z vlastníkov ohrozený konaním, ktoré je v tomto predpise zakázané. Vlastník veci sa musí zdržať len takého konania alebo nekonania, ktorým by nad mieru primeranú pomerom obťažoval iného alebo ktorým by vážne ohrozil výkon jeho práv. Je potrebné pritom konštatovať, že predpoklady uvedené v hypotéze tejto normy treba vykladať v každom jednotlivom prípade objektívne. Subjektívne hľadisko nie je rozhodujúce (keďže vnímanie konkrétnych osôb sa môže zjavne líšiť). Vlastník môže ohrozovať a obťažovať nielen iného vlastníka, ale aj každú inú osobu, ktorá ako jeho sused by mohla byť dotknutá konaním vlastníka veci. Ohrozeným susedom môže byť fyzická osoba i právnická osoba, môže to byť nájomca, vypožičiavateľ alebo osoba oprávnená z vecného bremena, pričom nemusí ísť o bezprostredného suseda (porov. Vojčík, P. Súvisiace predpisy. Komentár k Občianskemu zákonníku 40/1964 Zb.: § 127. Systém ASPI). Z ustanovenia § 127 ods. 1 OZ je potrebné vyvodit', že právo neposkytuje ochranu proti akémukoľvek obťažovaniu. Ochrany sa možno úspešne dovoliť iba vtedy, ak ide o obťažovanie nad mieru primeranú pomerom. Každý je totiž povinný znášať imisie z obyčajného, normálneho užívania svojho vlastníctva. Dovoľené je teda užívanie veci, ktoré je bežné a normálne podľa platných názorov spoločnosti v tej ktorej dobe, aj keď prípadne obťažuje suseda. Pri skutkovej podstate rušenia imisiami je poskytnutie ochrany viazané na určitú intenzitu rušenia (R 3/1988). Ak ide o zásah, ktorý neprekračuje mieru primeranú pomerom a spoločensky únosné hranice, dané pravidlami občianskeho spolužitia, nejde o neoprávnený zásah v zmysle citovaného ustanovenia. V takýchto prípadoch sa nemožno úspešne dovoliť súdnej ochrane (R 37/1985). Pojmy „miera primeraná pomerom“ alebo „vážne ohrozovanie výkonu práv“ vyjadrujú hornú hranicu negatívnych dôsledkov správania sa vlastníka. Ak negatívne dôsledky tohto správania prekročia určitú hranicu, dotknutý sa môže úspešne domáhať ochrany svojich práv podľa § 127 ods. 1 OZ. Pri súdnej ochrane týchto práv je nutné vždy zistiť konkrétnu situáciu a objektívne posúdiť, či uvedená hranica bola prekročená, lebo ochranu nemožno priznať pred zásahmi, ktoré neprekračujú dovolenú mieru a sú dôsledkom bežného správania sa, ktoré sú susedia povinní navzájom trpieť, lebo je spojené s obvyklým užívaním nehnuteľnosti. Pri posudzovaní, či sú dané podmienky pre poskytnutie ochrany podľa § 127 ods. 1 OZ, treba pojem „nad mieru primeranú pomerom“ vykladať tak, že určuje hranicu medzi dovoleným správaním (od optimálneho stavu po stav ešte prípustný) a nedovoleným správaním (nad prípustnú mieru) a to nielen vo vzťahu ku konkrétnym pomerom v danom mieste a čase, ale aj vo vzťahu k objektívne žiaducim pomerom (R 72/1994).

19. Súd prvej inštancie tak bol povinný skúmať v rámci podanej žaloby, či v susedských vzťahoch je premietnutá zásada vzájomnosti, spočívajúca v tom, že ochrana, ktorá sa poskytuje právu žalovanej je

alebo nie je v nepomere k spravodlivej ochrane práv žalobcu (a naopak) a prihliadať aj na proporionalitu navrhovaného obmedzenia žalovanej. Bolo potrebné rozlišovať intenzitu zásahu, nakoľko rôzny stupeň intenzity bude mať štekot psov, prenikanie hydiny, hluk a zápach vyskytujúci sa z chovu zvierat a v byte, v rodinnom dome či na samote. Vždy by malo ísť o určitú vzájomnú rovnováhu medzi výkonom vlastníckych práv a to tým spôsobom, že vlastníci susediacich nehnuteľností navzájom voči sebe niečo strpia, zdržia sa nejakého konania alebo niečo vykonajú a to tak, aby predišli vzniku rozporov. Tzv. reciprocita medzi vlastníkmi nesmie presiahnuť určitú hranicu, kedy jeden z vlastníkov by bol v zjavnej nevýhode oproti druhému. Ochrana, ktorá sa poskytuje právam vlastníka jednej veci, nesmie byť v nepomere k spravodlivej ochrane práv vlastníka druhej veci. Vlastníci susediacich nehnuteľností majú vzájomne rovnaké postavenie, ide o vzťahy súkromnoprávneho charakteru. Tzv. negatívnou žalobou sa potom možno domáhať voči vlastníkovi len toho, aby sa určitého rušivého konania zdržal.

20. Z uvedeného výkladu podľa názoru odvolacieho súdu vyplývalo, že pre úspech žalobcu v konaní bolo nevyhnutné preukázať (dokázať), že zo strany žalovanej v podobe pachu a hluku z chovu psov je obťažovaný nad mieru primeranú pomerom. Dokazovanie je pritom časť civilného súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie účastníkov konania (viď tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/99/2011, 2Cdo/141/2012, 3Cdo/2012/2012, 4Cdo/125/2012, 5Cdo/251/2012, 6Cdo/36/2011 a 7Cdo/34/2011).

21. Súd prvej inštancie po vrátení veci odvolacím súdom doplnil dokazovanie o obhliadku, konanú dňa 24.04.2025, ktorej sa žalovaná nezúčastnila, na dvore žalovanej sa nepohyboval žiadny pes, nebolo cítiť žiadny zápach ani počuť žiadny hluk. Zo správy obce F. D. E. vyplývalo, že v obci nie je regulovaný chov psov, resp. nie je stanovený počet chovu psov. Žalovaná predkladala fotografie jej nehnuteľnosti, nahrávky, rovnako nahrávky predkladal aj žalobca. Následne súd prvej inštancie zisťoval, prečo sa žalovaná nezúčastnila obhliadky, k čomu uviedla, že si myslela, že obhliadka nebude, nikoho nevidela, psy vnútri v dome spali. Uvedené skutočnosti súd považoval za účelové, robené v snahe zabrániť tomu, aby bol zistený skutočný stav. Miestnou obhliadkou však bolo zistené, že pozemky žalovanej a pozemky žalobcu, ako aj rodinný dom žalovanej a rodinný dom, ktorý žalobca užíva sú v bezprostrednej blízkosti. Zo strany žalobcu bolo preukázané nahrávkami na DVD nosičoch a USB kľúčoch, že na nehnuteľnostiach žalovanej sa pohybuje väčší počet psov, avšak presný počet sa ustáliť nepodarilo. Obhliadkou sa teda nepodarilo zistiť nadmerný chov psov, ako ani sa nepodarilo ustáliť presný počet psov. Nepodarilo sa zistiť ani intenzitu šírenia pachu a taktiež hluku, na preukázanie týchto skutočností však súd prvej inštancie považoval videonahrávky, z ktorých vyplýval nadmerný hluk pochádzajúci z chovu psov, a k tomuto hluku dochádza štekaním a zavýjaním psov, okolnosti, za ktorých dochádza k hluku vyplývajú z veľkého počtu psov, psy reagujú na rôzne podnety, nie je možné, resp. z nahrávok nevyplývajú skutočnosti tvrdené žalovanou, že psy štekajú len preto lebo boli vyprovokované žalobcom. Čo sa týkalo výmery pozemkov žalovanej, súd vzhľadom na jej postoj v konaní, mal za to, že obmedzenie sa má týkať všetkých jej pozemkov, keďže žalovaná neumožnila súdu riadne miestne zisťovanie a obhliadku jej pozemkov, sama zmarila náležité zisťovanie, na ktorých pozemkoch sa psy pohybujú. Následne súd za jediný dôkaz svedčiaci v prospech žalobcu označil videonahrávky, z ktorých bolo možné vyvodiť záver o pachu a hluku, presahujúcom na pozemky žalobcu, pričom nebol smerodajný stav na pozemkoch žalovanej. S takýmto záverom súdu prvej inštancie však odvolací súd nesúhlasil, mal pritom za to, že úlohou žalobcu v súdnom konaní bolo nevyhnutné preukázať (dokázať), že zo strany žalovanej v podobe pachu a hluku z chovu psov je obťažovaný nad mieru primeranú pomerom. Hluk je pritom merateľnou veličinou a predstavuje rušivý, obťažujúci, nepríjemný, nežiadúci, nepríjemný alebo škodlivý zvuk. Pri posudzovaní obťažovania je rozhodujúca však jeho miera. Limity výšky hluku pritom stanovuje vyhláška Ministerstva zdravotníctva SR č. 549/2007 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o prípustných hodnotách hluku, infrazvuku a vibráciách a o požiadavkách na objektivizáciu hluku, infrazvuku a vibrácií v životnom prostredí. Hlučné pritom môžu byť taktiež zvieratá, hlavne vtáky alebo psy, avšak vždy je potrebné posudzovať mieru hluku. Typický štekot psa neznamena obťažovanie nad mieru primeranú bežným pomerom. Skúma sa nielen intenzita hluku, ale aj či ide o opakovanú alebo jednorazovú situáciu, dĺžku jej trvania, úmysel a dôvod. Preto odvolací súd vo veci samej nariadil odvolacie pojednávanie, konané dňa 12.03.2026, na ktorom zopakoval dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie v podobe prehratia nahrávok a to na DVD na č.l. 61, DVD na č.l. 129, DVD na č.l. 350, označené dátumom 19.05.2025 a tiež DVD na č.l. 350, označené dátumom 03.-06.06.2025. Okrem toho odvolací súd

zopakoval dokazovanie aj prečítaním výpovede M. N., nachádzajúcej sa v uznesení na č.l. 8 – 11, konkrétne č.l. 10 spisu), výpovede M. N., nachádzajúcej sa v rozsudku Okresného súdu Nitra sp. zn. 4T/8/2023 zo dňa 18.01.2024 na č.l. 171. Prečítaním sa oboznámil aj s odpoveďou obce na č.l. 334 a taktiež sa oboznámil s obsahom spisu, súčasťou ktorého bola aj zápisnica z obhliadky na č.l. 337. K zopakovanému dokazovaniu odvolací súd dodáva, že s DVD na č.l. 37 sa neoboznamoval, lebo rovnako sa s ním pre technickú poruchu neoboznamoval ani súd prvej inštancie, teda dôkaz týmto dôkazným prostriedkom ani v rámci prvoinštančného konania nebol vykonaný. Rovnako tak odvolací súd nepovažoval za potrebné zopakovať dokazovanie nahrávkami žalovanej, nakoľko v prvom rade bolo dôkazné bremeno na žalobcovi, aby preukázal, že je nad mieru primeranú pomerom rušený emisiami a imisiami, pochádzajúcimi z chovu psov žalovanej. Návrhy žalobcu na doplnenie dokazovania výsluchmi svedkov – A. M. O. a B. P., navrhnutými v rámci odvolacieho konania, podaním zo dňa 03.02.2026, odvolací súd zamietol, majúc pritom za to, že nešlo o dôkazy navrhnuté stranou sporu v konaní pred súdom prvej inštancie a odvolací súd v zmysle § 384 ods. 2 CSP môže doplniť dokazovanie vykonaním len takých dôkazov, ktoré strana navrhla, ale súd prvej inštancie ich nevykonal. Ako ani prípustnosť novôt žalobca nepreukázal (ani netvrdil), preto odvolací súd pristúpil len k zopakovaniu dokazovania v zmysle § 384 ods. 1 CSP tak, ako je uvedené vyššie. Okrem toho odvolací súd umožnil vyjadrenie aj stranám sporu, pričom právny zástupca žalovanej zotrval na všetkých tvrdeniach uvedených v konaní, ako aj v odvolaní. Naproti tomu žalobca považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne, správne odôvodnené, zohľadňujúce riadne vykonané dokazovanie a mal pritom za to, že súd prvej inštancie rozhodol najmä na základe nahrávok, ním predložených, ktorými preukázal obťažovanie zo strany žalovanej nad mieru primeranú pomerom.

22. Zo zopakovaného dokazovania odvolací súd zistil, že DVD na č.l. 61, obsahuje záznamy zo dňa 13.08.2023 v trvaní od 00:00:05 do 00:01:19 s tým, že je počuť tlmený štekot psov počas dennej doby, 16.08.2023 – 3 záznamy, najdlhší v trvaní 00:01:31 a je počuť zavýjanie, štekot väčšieho množstva psov, tlmené, utíchajúce počas nahrávania, 22.08.2023 – 3 záznamy, najdlhší v trvaní 00:01:04, je počuť štekanie, zavýjanie, aj obecný rozhlas, štekot ustal po tom, ako žalovaná vyšla na dvor. 26.08.2023 – 2 záznamy v trvaní 00:00:23, 00:00:32, na obidvoch nahrávkach štekot psov ustal počas nahrávania. DVD na č.l. 129 obsahuje záznamy zo 17.02.2023 (2 záznamy) a 18.02.2023 (2 záznamy), pričom záznamy zo 17.02.2023 sa nedali otvoriť, resp. prehrať. Záznamy z 18.02.2023 boli zostrihy nahrávané kamerou, umiestnenou na dome a nasmerovanou na dvore a dvor žalovanej, pričom na záznamoch bolo vidno väčší počet psov, štekajúcich a hrájúcich sa po dvore počas dňa. Druhý záznam zachytil vypustenie žalovanou väčšieho počtu psov z bočných dverí, ktorí ticho vyšli, v tichosti behali po dvore, kým žalovaná upratovala miestnosť. DVD na č.l. 350 (totožné s USB), zachytáva nahrávky z dní 18.11.2023, 22.12.2023, 08.02.2024, 17.02.2024, 22.03.2024, 23.03.2024, 31.03.2024, 12.04.2024, 13.04.2024, 15.04.2024, 16.04.2024, 18.04.2024, 20.04.2024, 05.05.2024, 01.06.2024, 31.08.2024, aj z 03.03.2025, 16.04.2025, 19.04.2025, 22.04.2025, väčšina záznamov trvá do 1 minúty a počuť na nich tlmené štekanie, štekanie, zavýjanie, aj psy ticho na dvore a štekot tlmený, a tiež aj ďalšie susedské spory, týkajúce sa nahrávania zo strany žalovanej žalobcu. Posledné DVD zachytáva obdobie od 03.06.2025, 05.06.2025 a 06.06.2025, najdlhšia nahrávka 00:01:24, všetky zachytávajú štekanie psov, avšak ako už odvolací súd uviedol, štekot (dokonca ani zavýjanie) samé o sebe neznamena obťažovanie nad mieru primeranú bežným pomerom. Bolo potrebné, aby žalobca súdu preukázal nielen samotné štekanie, ale najmä intenzitu hluku, ale aj či ide o opakovanú alebo jednorazovú situáciu, dĺžku jej trvania, úmysel a dôvod. Zo samotných nahrávok však podľa názoru odvolacieho súdu bolo preukázané len to, že žalovaná má na dvore, resp. v dome väčší počet psov, tieto psy štekajú, zavýjajú, opatrenia na zamedzenie šírenia hluku žalovaná robí tým, že ich drží v dome, púšťa ich pobehať si, zdržuje sa väčšinu dňa doma, prípadne vyjde von, keď štekajú. Z nahrávok však podľa názoru odvolacieho súdu nebolo možné vyvodiť ich intenzitu, ako ani žalobca nepreukázal, že by išlo o obťažovanie nad mieru primeranú bežným pomerom a to najmä za toho stavu, že v obci nebol regulovaný chov psov, t.j. nebol stanovený maximálny počet psov. Teda odkaz žalobcu na samotný počet, či nadmerný chov psov, boli bezpredmetné. Rovnako tak nebolo možné vyvodzovať zápach len od predpokladaného väčšieho počtu psov a to najmä za stavu, že súd takéto zistenie na obhliadke nezistil. Práve naopak konštatoval, že žiaden zápach nie je cítiť. Pritom uvedené bolo konštatované v odpovedi Slovenskej stavebnej inšpekcie zo dňa 26.09.2022, že zápach cítiť nebolo. Opätovne odvolací súd dodáva, že ak žalovaná urobila opatrenie proti šíreniu zápachu napríklad aj tým, že psov má umiestnených v dome, je to jej rozhodnutie. Samotný chov jej pritom nemožno zakázať a to ani rozhodnutím súdu. Zákon neukladá presný postup, ako zabrániť obťažovaniu nad mieru primeranú pomerom, je to vždy na rozhodnutí strán sporu (resp. susedov), teda podľa názoru odvolacieho súdu žalovaná už vykonáva opatrenia, a žalobca v konaní

nepreukázal, že by boli nedostatočné opatrenia vykonané žalovanou, preto bolo potrebné ustáliť, že žalobca v rámci predmetného súdneho konania neunesol dôkazné bremeno. Domnienky, či subjektívne pocity, nie sú pritom postačujúce, ale je potrebné objektívne zisťovanie. V danom prípade je nespornou skutočnosťou, že pes je zvierka, ktorá vydáva zvuk – štekánie, čím reaguje na rôzne podnety. Zabrániť psom, aby štekali, je nezrealizovateľné, rovnako tak je nevykonateľné aj obmedzenie chovu žalovanej. Žalobca v tomto ohľade nepreukázal, že by ho žalovaná nad mieru primeranú pomerom obťažovala, nakoľko z nahrávok nie je zrejme intenzita neprimeraná pomerom, nebolo preukázané intenzívne štekánie napr. počas noci bez ohlásenia žalovanou, resp. iného upokojenia psov. V tejto súvislosti odvolací súd opätovne poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30. novembra 1993 sp. zn. 5Cdo/117/93 publikovaný v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 72/1994, ktorého právna veta znie: „pri posudzovaní, či sú dané podmienky pre poskytnutie ochrany podľa § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka treba pojem nad mieru primeranú pomerom vykladať tak, že určuje hranicu medzi dovoleným správaním (od optimálneho stavu po stav ešte prípustný) a nedovoleným stavom (nad prípustnú mieru) a to nielen vo vzťahu ku konkrétnym pomerom v danom mieste a čase, ale aj v vzťahu k objektívne žiadúcim pomerom.“ Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu k otázke rozhodovania susedských sporov, patria aj vyššie spomenuté skoršie judikáty, napr. pod R 3/1988, R 37/1985, R 45/1986. Z judikátu R 37/1985 vyplýva, že vlastníkom veci, prípadne iným osobám v zmysle § 130a (poznámka teraz § 127 ods. 1) Občianskeho zákonníka sa poskytuje ochrana len proti takým zásahom, ktoré nad mieru primeranú pomerom ho obťažujú alebo vážne ohrozujú výkon jeho práv. Ak ide o zásah, ktorý prekračuje mieru primeranú pomerom a spoločensky únosné hranice, dané pravidlami socialistického spoluzitia, nie je to neoprávnený zásah v zmysle citovaného ustanovenia. V takýchto prípadoch sa nemožno úspešne dovolať súdnej ochrany. Z judikátu R 45/1986 (s. 191, 192) vyplýva, že pojem „miera primeraná pomerom,“ a „vážnosť ohrozenia výkonu práva“ treba vyložiť objektívne. Návrhom na začatie občianskeho súdneho konania, smerujúcim proti vlastníkom, sa navrhovateľ môže úspešne domáhať len vydania rozsudku, ktorým by žalovanému vlastníkom bola uložená povinnosť zdržať sa presne vymedzeného rušenia. Nie však už povinnosť niečo pozitívne konať napr. odstrániť, premiestniť alebo upraviť určitým spôsobom predmet svojho vlastníctva. Ak ide o vážne ohrozenie, má ohrozený podľa ustanovenia § 417 ods. 2 Občianskeho zákonníka právo domáhať sa, aby súd uložil vykonať vhodné a primerané opatrenie na odvrátenie hroziacej škody. Napokon otázka posúdenia miery primeranej pomerom obťažovania hlukom bola predmetom sporu napríklad aj v konaniach vedených na najvyššom súde pod sp. zn. 4Cdo/135/2017, 4Cdo/189/2018, ohľadne obťažovania hlukom, vibráciami a pachom spôsobovaným chovom koní (erdžanie, dupot, zápach tuhých a tekutých exkrementov koní). I napriek tomu, že z uvedených rozhodnutí nevyplýva právny záver, týkajúci sa vecného posúdenia miery primeranej pomerom dovolacím súdom, z uvedených rozhodnutí vyplýva, že pri posudzovaní (ne)dôvodnosti žalobného návrhu súdy vychádzali z premisy vyplývajúcej z § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka, že uvedené ustanovenie neposkytuje právo na ochranu proti akémukoľvek obťažovaniu. Ochrany proti obťažovaniu sa možno domáhať len vtedy, ak je obťažovanie nad mieru primeranú pomerom. Každý je totiž povinný znášať imisie obyčajného, normálneho užívania pozemku. Zhrnúc uvedené, odvolací súd je toho názoru, že pre úspech žalobcu v konaní bolo nevyhnutné preukázať, že zo strany žalovanej dochádza k obťažovaniu nad mieru primeranú pomerom, čo sa však vykonaným dokazovaním nepreukázalo.

23. Jednou zo základných procesných povinností strán sporu je povinnosť tvrdiť, stranu zaťažuje bremeno tvrdenia (onus dicendi). Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom (onus probandi) je predpoklad pre úspech v spore. Povinnosť tvrdiť podstatné a rozhodujúce skutočnosti t. j. povinnosť substancovane tvrdiť znamená uviesť všetko, čo je obsiahnuté v skutkovej podstate hmotnoprávnej normy. Zaťažuje toho, kto má procesnú povinnosť tvrdiť, ale aj toho, kto má procesnú povinnosť poprieť tvrdenia protistrany (Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2016, 568 a 571 s.).

24. Základným znakom civilného sporového konania je kontradiktórnosť konania v spojitosti s povinnosťou strán sporu predložiť a zabezpečiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dôkazné bremeno sporových strán závisí od toho, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti sporových strán, pričom v zásade platí, že žalobca je povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré opodstatňujú jeho ohrozené alebo porušené právo, resp. právom chránený záujem. Žalovaný je povinný za predpokladu, že chce byť úspešný v spore, tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré právo žalobcu vylučujú.

25. Pokiaľ z vykonaného dokazovania, navrhnutého žalobcom, nebolo preukázané, že z pozemkov žalovanej (a to konkrétne ktorých) sa šíri hluk a pach z chovu psov na pozemok vo vlastníctve žalobcu, resp. nehnuteľnosti ním užívané, a tento hluk neprekračuje stanovenú hodnotu právnymi predpismi, nebolo možné žalobnému návrhu vyhovieť. V tejto súvislosti je potrebné doplniť, že samotný štekot nie je problém, problémom je jeho intenzita, okrem toho však je dôležité vyhodnocovať aj čas pôsobenia hluku a tento podľa názoru odvolacieho súdu ani z nahrávok, predložených žalobcom, nevyplýval. Nahrávky boli počas rôznych dní, rôznych časov, v trvaní väčšina do 1 minúty, počas ktorých bolo počuť štekacie a zavíjanie, avšak jeho intenzita zrejme nebola. Bolo pritom potrebné prihliadnúť aj na to, že ide o obec a žiadne iné sťažnosti na žalovanú zo strany žalobcu predložené neboli. Pritom v susedstve sa nachádza kostol. Rovnako tak podľa názoru odvolacieho súdu nebolo možné prihliadnúť na výpoveď svedka M. N., nakoľko sa týkala inej obce a tiež iných skutkových okolností, kedy žalovaná v dome, v ktorom sa zdržiavali psy, nebývala, teda nemohla robiť adresné opatrenia na zamedzenie šírenia hluku. Dokonca ani z vykonanej obhliadky súdom prvej inštancie, ktorá aj podľa názoru odvolacieho súdu mala byť primárne vykonaná na nehnuteľnostiach obývaných, resp. patriacich žalobcovi, nebolo preukázané, že by psy žalovanej boli hlučné nad mieru primeranú pomeru. Rovnako tak nebolo cítiť ani zápach. Negatívny vplyv obťažovania hlukom nad primeranú mieru, či chov psov vo väčšom rozsahu na dedine, v kludnom prostredí nepredstavuje naplnenie hypotézy právnej normy vyplývajúcej z § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka za situácie, ak v konaní nebolo preukázané obťažovanie hlukom nad mieru primeranú pomerom. Pri vážnom ohrození výkonu práv spravidla vlastníckych ide o samotný zásah do podstaty ohrozeného práva, napríklad zánik veci alebo jej výrazné poškodenie, či vznik majetkovej ujmy, čo vzhľadom na ustálený skutkový stav v konaní preukázané nebolo.

26. Právna úprava tzv. susedských sporov je zameraná na riešenie kolízie viacerých subjektívnych práv. V takom prípade je nutnou podmienkou sporu minimalizácia zásahu do jedného z nich. Všeobecne platí, že ak sa opiera napadnutý výkon vlastníckeho práva o úradné povolenie a žalovaný neprekročí hranice tohto povolenia, je potrebné považovať výkon vlastníckeho práva za oprávnený (m. m. R 65/1972).

27. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z dohovoru, či medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, treba riešiť prostredníctvom zásady ich spravodlivej rovnováhy (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 22/06, m. m. PL. ÚS 6/04, III. ÚS 34/07). Všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 7/96).

28. Ohľadom nahrávok, ako zákonného dôkazu, odvolací súd dodáva, že v civilnom konaní existuje možnosť vykonať aj dôkaz, pri ktorého vzniku došlo k porušeniu práva inej osoby. Základnou úlohou súdu je zistiť hodnoverne skutkový stav bez formalistického okliešťovania tejto povinnosti a na tomto základe rozhodnúť. Relevantný a nevyhnutný dôkaz by nemal byť v občianskom súdnom konaní ignorovaný. Najmä ak bude súd dbať na minimalizáciu zásahu do práva poškodeného pri vykonávaní dôkazu. Ani vykonanie nezákonne získaného dôkazu nemusí predstavovať porušenie práva druhého účastníka na spravodlivý proces. Porušením práva by bolo jeho nezákonné vykonanie, k čomu v danom prípade nedošlo.

29. Odvolací súd záverom dodáva, že všeobecný súd (teda aj odvolací súd) nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovou stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/2003). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia.

30. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku I., ako aj naň nadväzujúcom výroku III., týkajúcom sa trov konania, zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, podľa § 388 CSP.

31. O nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP tak, že v odvolaní úspešnej žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu (t.j. 100%). Zohľadnil pritom aj tú skutočnosť, že v odvolaní nenapadnutej časti žaloby došlo zo strany žalobcu k späťvzatiu žaloby a to bez toho, aby toto späťvzatie žaloby zavinila žalovaná, teda zastavenie konania zavinil žalobca a žalovanej patrila náhrada trov konania aj v tejto časti.

32. Odvolací súd prijal toto rozhodnutie v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).